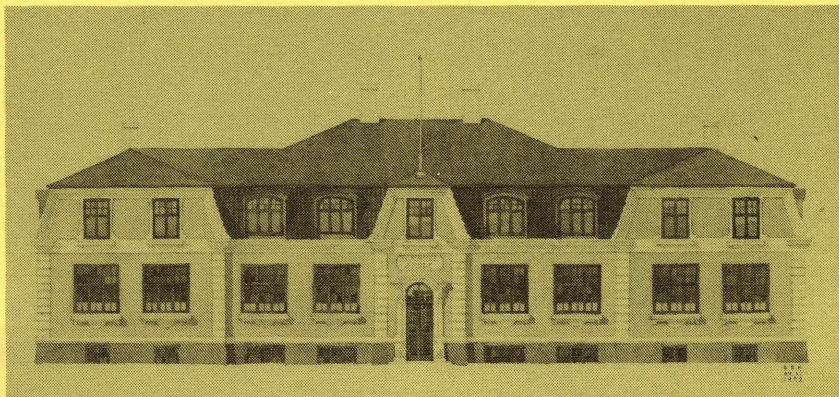

2000

*Vildbjerg skole
Vildbjerg apoteks historie 1914 - 2000
To gartnerier i Vildbjerg
Fotograf Ole Birkmose
Historien kom frem af glemselen
Glimt fra året oktober 1999 - oktober 2000*

Vildbjerg skole

Indholdsfortegnelse	side
Vildbjerg skole <i>ved L.P. Andersen, skoleinspektør 1961-1986</i>	6
Vildbjerg apoteks historie 1914-2000 <i>ved apoteker Nis Fink Jepsen</i>	15
To gartnerier i Vildbjerg <i>ved Egon B. Nielsen, Martin Lindvig og Karl Gregersen</i>	21
Fotograf Ole Birkmose <i>ved Karl Gregersen</i>	27
Historien kom frem af glemselen <i>ved journalist Knud Bunde</i>	34
Glimt fra året oktober 1999 - oktober 2000 <i>Billedredaktion: Poul Chr. Enevoldsen</i> <i>Billedmateriel venligst udlånt af Herning Folkeblad</i>	45

Lokalarkivets adresse:
Burgårdsvej 6, 7480 Vildbjerg,
tlf. 9713 3129

Forord

Årsskriftet 1999 blev modtaget meget positivt, og vi har kun få eksemplarer tilbage. Det giver os mod på igen i år at udsende et skrift.

Lokalarkivet har en del stof liggende - vi kunne bruge endnu mere - som vi gerne vil delagtiggøre andre i. I år har vi fundet noget om to gartnere, som var kendte personer, også uden for Vildbjerg. Her siger vi tak for supplerende hjælp og oplysninger fra pårørende og bekendte af disse gartnere.

Der vises en række fotografier taget af fotograf Ole Birkmose i begyndelsen af 1900-tallet

Endvidere vises glimt af årets gang i billeder, velvilligt stillet til rådighed af Herning Folkeblad.

Endvidere skal der rettes en stor tak til bidragsydere til de to artikler om apoteket og idrættens udvikling i Vildbjerg. Det drejer sig om apoteker Nis Fink Jepsen og journalist Knud Bunde.

Det har glædet os meget, at fhv. skoleleder L. P. Andersen påtog sig arbejdet med at skrive artiklen om Vildbjerg skoles udvikling. Den 14. august kom han glad og godt tilpas gående hen på lokalarkivet for at aflevere resultatet. Desværre døde L. P. Andersen, inden skriftet her var færdigt, men vi sender en stor tak til Ruth Andersen. Hun har været stærkt medvirkende til den fine beskrivelse.

Vi modtager gerne tilsagn om medvirken til næste års udgave.

På lokalarkivets vegne

Arne Sørensen Karl Gregersen

Kristian Mosekjær Poul Chr. Enevoldsen

Knud Sørensen Laust Merrild Egon B. Nielsen

Vildbjerg skole

ved L.P. Andersen, skoleinspektør 1961 - 1986

1742 - 1908

Historien om Vildbjerg Skole viser, at befolkningen her til alle tider har været bevidst om, at skal en by udvikles og holdes i gang, er det en vigtig forudsætning, at skoleforholdene er i orden.

I året 1742 er den første rigtige skolebygning antagelig opført i Vildbjerg. Den lå nordøst for kirken med en gang mellem skolen og kirkegårdsdiget.

Ca. 100 år efter - i 1840 - blev skolen flyttet øst for vejen, og denne bygning blev i 1884 ombygget og udvidet, men efter at byen blev stationsby i 1904, kom der mere gang i udviklingen i byen.

Det smittede straks af på skoleforholdene, og det daværende sogneråd begyndte at se sig om efter en passende grund til en ny og større skolebygning.

Selv om sognerådet havde udtaget en grund, som de fandt egnet, valgte de alligevel at ændre deres beslutning, da der kom et andragende fra 112 beboere i skoledistriktet om en anden placering.

I 1908 kunne en ny skole tages i brug, - en statelig bygning - som bruges den dag i dag. Hele byggeriet - incl. grund, varmeanlæg og ekstra arbejde beløb sig til 49.130

kr. - et stort beløb efter datidens målestok.

Mange syntes det var for dyrt, og ved næste sognerådvalg måtte det siddende sogneråd vige pladserne. De blev straffet for deres fremsynethed, men de havde fået bygget en skole - der måske var forud for tidens norm - men som har fungeret i snart 100 år.

Landsbyordnet skole

Der var på det tidspunkt 190 elever fordelt på 7 klasser, og der var ansat 4 lærere. Daværende første-lærer Thomas Thomasen, der var dimitteret fra Nr. Nissum seminarium i 1896, kom til Vildbjerg i 1899, hvor han virkede til sin død i 1935. Han omtales som en meget dygtig lærer, der havde et godt tag på børnene, og han tog del i arbejdet for sin by og sin egn. Den afholdte lærerinde og forfatterinde, Jensine Jensen virkede også ved skolen i den periode, idet hun kom til Vildbjerg i 1902.

Hendes J.J. sås ofte under smukke digte i julehæfter. Det mest kendte af hendes digte er "Fjernt fra dine sønner, Danmark", som en tid var optaget i højskolesangbogen.

Da Thomas Thomasen i 1935 afgik ved døden, blev den davæ-

Thomas Thomasen

Aage Jensen

rende andenlærer, Aage Jensen kaldet til førstelærer. Han var kommet til Vildbjerg i 1915.

I 1937 var den nye skolelov vedtaget, og heri blev der stillet som mål, at alle drengene skulle undervises i sløjd og pigerne i husgerning. Det skal dog tilføjes, at ikke alle kommuner nåede at opfylde disse krav, inden den næste lov blev vedtaget.

Men i Vildbjerg var man igen med, idet en tilbygning med bl. a. lokaler til de nye fag kom til.

Desværre blev bygningen beslaglagt af tyskerne kort efter færdiggørelsen. Besættelsesårene var strenge år - også for skolelivet. Undervisningen foregik forskellige steder i byen, hvor der kunne findes lokaler, som der kunne "presses en klasse ind i".

Overgang til købstadsordnet skole

Men knap var krigen slut, før man igen tog fat på udbygning af Vildbjerg skole.

I 1946 blev indsendt et andragende til ministeriet om tilladelse til at oprette et 2-årigt præliminærkursus.

- Præliminæreksamen eller forberedelseseksamen - som den også kaldes - stammer helt fra 1903.

Den var 4-årig, og det almindelige forløb var, at barnet startede efter 5. skoleår og kunne afslutte 2 år efter almindeligt skoleophør.

I 1947 foreligger godkendelsen af ansøgningen, og samtidig blev der gjort opmærksom på, at man ville overveje at gøre skolen købstadsordnet.

Skolegården ved Vildbjerg Skole under besættelsen. Tegning: B. Billeskov

Ordningen blev endelig godkendt 1. april 1950, men da havde en forsøgsordning kørt et par år. Det første hold elever med præliminæreksamen blev dimitteret i 1949 - i starten med hjælp fra bl. a. Aulum, og gennem 10 år var der et godt samarbejde mellem de to skoler.

Da skolen blev købstadsordnet i 1950, blev førstelærerstillingen omdannet til skoleinspektørstilling. Ved købstadsordnede skoler skulle de forskellige lærere selv sørge for bolig - kommunen var ikke længere forpligtet til at stille bolig til rådighed.

Senere ændres navnet Vildbjerg Skole til Vildbjerg Folke- og Realskole, hvilket navn skolen bibeholdt, indtil realafdelingen blev afløst af de nuværende 8. - 10. klasser i 1975.

Det sidste hold, der tog præliminæreksamen, blev dimitteret i 1962, da noget nyt så igen kom til. Idet skolen overgik til at blive eksamensskole, og da elevtallet var stigende, rejstes ønske om en tredje bygning ved skolen. I 1960 blev den nye fløj, der rummer 4 klasseværelser, lokaler til fysik/kemi samt træsløjde, indviet.

Det skete ved en festlig sammenkomst, for netop samme dag have skoleinspektør Aage Jensen været ansat ved skolen i 45 år.

I 1961 blev han bevilget afsked, og han blev fra mange sider takket

for den store betydning, han havde haft for skolen. En dygtig initiativtager, store pædagogiske evner, forstående, venlig, men bestemt. Det var nogle af de egenskaber, der blev fremhævet.

Der var dog sket andre forandringer ved Vildbjerg skole, før Aage Jensen forlod den.

Rødning skole havde været en selvstændig skole, hvor kun de elever, der ville have præliminæreksamen var flyttet til Vildbjerg efter 5. klasse. I 1958 enedes man om at flytte de ældste årgange til Vildbjerg og lade Rødning skole fungere som forskole for de yngste årgange, men allerede i 1961 blev skolen nedlagt, og alle elever samledes nu i Vildbjerg.

Der kørte skolebusser, og det blev snart naturligt, at alle børn fra Vildbjerg sogn blev samlet på et sted.

Alligevel var det en lang epoke, der sluttede med nedlæggelsen af Rødning skole.

Allerede i 1740 gjorde man forsøg på at leje en stue i Rødning til skolebrug. Senere byggedes et skolehus, og i 1850 flyttedes skolen til den plads, hvor den stadigvæk lå ved nedlæggelsen. I første omgang var det en lille og uanselig bygning, som blev revet ned. I 1899 opførtes en ny bygning, og med tilbygninger fungerede den - som før nævnt - til 1961.

Bygningerne blev solgt til privat-

Se billede side 52

Foto fra foråret 1944, da 7. a og 7. b forlod Vildbjerg Skole. Af de oprindelige 40 elever, var omkring 20 allerede fra 6. kl. begyndt i mellemkolen i Herning. Nederst fra venstre: Martha Engholm, Helga Koldsø Jensen, Anne Margrethe Andersen, Sonja Helleskov Madsen, Dora Clausen, Inga Madsen, Gudrun Olesen, Klara Meldgaard. I midten fra venstre: Mary Langbo, Agnes Kristensen, Bente Jensen, Elly Hansen, Else Svinth, Eva Godskesen, Hjørdis Østergaard, Inga Andersen, Inge Lise Spørens. Bagerst fra venstre: Aksel Godskesen, Leif Poulsen, Møller Merrild, Jens Knudsen, Sigfred Jensen, Karl Poulsen, Svend Nielsen, Niels Korshøj, Jens Brixen.

bolig og kan ses den dag i dag.

Der skete andre forandringer, idet der igen var kommet en ny skolelov, hvor alle børn - lige meget hvor de boede - skulle tilbydes en 3-årig realafdeling som overbygning til en 7-årig hovedskole og med en parallel afdeling for 8.-9. og snart 10. klasse.

Mindre kommuner kunne ikke selv magte den opgave, men skulle træffe aftale med en større skole, hvortil der så kørte skolebusser.

På den måde blev Vildbjerg skole overbygningsskole for Vinding-Vind, Timring og Nøvling, og efter kommunesammenlægningen også for Ørnhøj.

Måske var det den allerbedste måde at forene en kommune på. Der blev et godt kammeratskab, og der blev knyttet venskaber på tværs af gamle skolegrænser.

Selvfølgelig var det en stor forandring for mange at komme til så stor en skole, som Vildbjerg skole blev i de år. En Vind-elev udtrykte det engang sådan: "Når vi kommer i skolebussen om morgenen, så snakkede vi løst på vort modersmål, men jo nærmere vi kom Vildbjerg, puttede vi vor identitet ned i vore tasker".

Skolelederskift

Den 1. oktober 1961 afløste jeg Aage Jensen som skoleleder. Afskeds- og velkomsthøjtidelighede-

den i forbindelse med skolelederskiftet fandt sted i skolens nye aula, hvor eleverne var samlet.

Efter morgensangen talte formanden for skolekommissionen, provst D. P. Davidsen. Først blev der rettet en varm tak til den afgående skoleleder for de mange års dygtige ledelse af Vildbjerg skole. Derefter blev jeg budt velkommen, og provsten udtalte bl. a.: "Det at lede en skole består også i at sætte præg på levende mennesker", og han sluttede med at citere et vers af Edv. Lembcke:

"Hvad her plantes, lad det lykkes, hvad her grundes, lad det bygges på den rette hjørneste".

Ord, som vel altid kan stå som et motto for vor skole.

På det tidspunkt var der 370 elever fordelt på 17 klasser, og der var ansat 14 lærere.

I årene 1960-1990 er udviklingen gået stærkt. Befolkningstallet er steget markant, især omkring Vildbjerg by, hvor flere "solide" industrier er skudt op, mens bestående er udbygget.

Navnlig i 1970'erne valgte mange mennesker at bosætte sig i en passende afstand fra en større by, og her ligger Trehøje bekvemt for både Herning og Holstebro, så det gav en vældig ekspansion.

Under sådanne forhold kan det knibe med at være med inden for skoleområdet. Det kræver ustand-

selig mere plads og flere lærere, og sådan var det også i Vildbjerg.

Endvidere blev endnu en årgang inddraget i skolens regi. Sidst i 1960'erne kom også "førskolealderen" med, idet det blev almindeligt med børnehaveklasse - godt nok på frivillig basis, men næsten alle tog imod tilbuddet.

I 1980 var der 700 elever fordelt i 35 klasser, og der var 50 lærere ved skolen.

Det var en lykke, at myndighederne i Trehøje var forstående og hele tiden prøvede på at ajourføre skolebyggeriet. Der blev udbygget flere gange mod vest og mod øst. Det er også en kendsgerning, at jo mere dynamisk et samfund er, jo oftere må skolelove justeres. og allerede i 1976 kom der en ny lov.

De største forandringer berørte de ældste elever (overbygningen). Realeksamen afskaffes, og der skulle være større valgmuligheder for den enkelte elev.

Det skulle være en udelt skole, der består af en 9-årig grundskole + en frivillig børnehaveklasse og et frivilligt 10. skoleår.

Det gav mere ro, og man oplevede vel også, at det kan have en positiv effekt, at ingen bliver "siet" fra.

Denne lov gav mulighed for at have en overbygning ved skoler med færre elever, så nu blev der ved Vinding centralskole oprettet overbygning for den vestlige del af kom-

munen (Vinding-Vind-Ørnhøj), mens den østlige del blev på Vildbjerg skole (Vildbjerg-Nøvling-Timring).

Omkring 1970 enedes tre kommuner (Aulum-Haderup, Videbæk og Trehøje) om at gå sammen i et skolepsykologisk forbund. Da der samtidig blev åbnet mulighed for at købe en villa, som ligger tæt på skolen (urmager Villadsens hus), gik kommunen igen på købemarkedet og erhvervede dette hus. Der blev bygget en mellemgang, så der er direkte adgang mellem de to bygninger. Det blev en stor fordel for Vildbjerg skole, at have psykologerne så tæt på. Der var altid mulighed for kontakt, og der blev et godt samarbejde mellem de to afdelinger.

En villa mere blev købt i 1986, og den skulle bruges til skolepasning, som det var blevet almindeligt at have ved skolerne.

Ny skole i Vildbjerg

Vildbjerg skole fremstod nu som en fuldt udbygget skole, men der var heller ikke mulighed for flere udvidelser på skolens grund, og der var heller ikke ønske om, at skolen skulle være større. Tværtimod mente mange, at 700 elever var i overkanten af, hvad man betragtede som det ideelle tal.

Midt i 1970'erne begyndte man at sysle med tanken om en ny skole

med elever fra 0-7. klasse et andet sted i byen. Myndighederne blev inddraget i planerne, og allerede i 1980 udskrev kommunalbestyrelsen en arkitektkonkurrence vedrørende opførelse af skole nr. 2 i Vildbjerg.

På grund af sparetider i kommunerne blev byggeriet udsat til 1985, hvor det første spadestik blev taget på grunden, der er beliggende på hjørnet af Herningvej og Sindingvej: Soldalen nr. 2.

Byggeperioden forløb planmæssigt, og den 1. august 1986 kunne skolen tages i brug, og ved indvielsen kunne skolens navn offentliggøres: Kildebakkeskolen.

Det var en mærkedag, da den nye skole kunne indvies, og der var god grund til at feste, fordi Trehøje kommune var i stand til at bygge så dejlig en skole, der er blevet et godt sted for dens brugere.

Samarbejdspartnere

Efter 1970 blev der inden for kommunalbestyrelsen nedsat forskellige udvalg, hvor al undervisning og alle fritidstilbud kom under kulturudvalget. Dette udvalg sørgede for, at sagerne blev undersøgt og belyst, inden de kom til vedtagelse i kommunalbestyrelsen.

Det var en god arbejdsform, og jeg tænker på mange udvalgsformænd og medlemmer, med hvem der var det bedste samarbejde.

I 1970 blev der også oprettet skolenævn ved hver skole. Disse medlemmer var med ved alle beslutninger, skulle vælge nye lærere og levede i det hele taget så tæt på skolens hverdag, som man kunne gøre, når man ikke er ansat på stedet.

Jeg følte, at de var virkelige medarbejdere, som tog deres tørn og var bindeled mellem forældrekrædsen og skolen. Til at samarbejde med alle kommunens skoler havde man skolekommissionen, hvori der var repræsentanter fra alle skolenævne.

Et godt samarbejde mellem hjem og skole er af uvurdelig betydning. Forældrekrædsen omkring Vildbjerg skole har altid været meget interesseret i skolens arbejde, og der har været stor opbakning, når skolen kaldte, enten det var til pædagogiske drøftelser af en eller anden art - eller det var til mere festlige arrangementer, f. eks. skolefester.

Hvor var det skønt, når hallen var fyldt, og børn og forældre morede sig med hinanden.

Noget helt centralt er den omgangsform, kolleger har med hinanden. En skoles trivsel er afhængig af, at det går godt mellem medarbejderne, - at de har samarbejdsvilje og forståelse for hinanden.

I 1961 var der - som før nævnt - 14 lærere ved skolen. En solid og dygtig stab, der var god at bygge videre på. Sidst i 1970'erne var an-

tallet vokset til 50. Unge initiativrige lærere blev i disse år knyttet til skolen. De bragte nye ideer med sig ind i et godt samarbejde og var på den måde med til at holde skolen ajour.

Nyt lederskifte

I oktober 1986 var der igen lederskifte på Vildbjerg skole, og jeg kunne byde min efterfølger, Ole Vestenaa velkommen til stillingen.

Det skete ved en højtidelighed i skolegården, hvor elever, lærere og repræsentanter fra de forskellige nævn var tilstede. Der blev taget

afsked og budt velkommen, og flere havde "ordet".

En mærkedag, hvor det først og fremmest var taknemmelighed, der fyldte mig - efter 25 gode år ved Vildbjerg skole.

En skole må hele tiden være i bevægelse, men der er aldrig tale om at lukke en dør og gå ind i en helt ny skolestue. Skolens indre liv vokser stille, og nye love kan ikke føres ud i livet, hvis ikke de er udsprunget fra skolens indre.

Det må stadig gælde:

"En fremtid må af fortid gro,
fra slægt til slægt at bygge bro."

Fratrædende og tiltrædende skoleinspektør iagttager det af L.P. Andersen skænkede flag gå til tops

Vildbjerg apoteks historie 1914 – 2000

Af apoteker Nis Fink Jepsen

Facaden før ombygningen 1999

Vildbjerg apotek åbnede for første gang sine døre d. 10. marts 1915, som apotek nr. 246 i Danmark.

Ansøgninger om oprettelse af et apotek var allerede i 1888 og 1906 blevet afvist af sundhedsstyrelsen bl.a. fordi daværende distriktslæge og apotekerne i Herning og Holstebro ikke mente, at befolkningsgrundlaget for et apotek i Vildbjerg eksisterede.

I 1907 ansøgte boghandler Laust Th. Hansen i Vildbjerg om tilladelse til at oprette et håndkøbsudsalg i Vildbjerg, men dette blev ligeledes afvist med begrundelsen: "Ansøgeren er tømmer, driver boghandel og trykkeri, får han nu også medicinhandel, ligger det nært at antage, at han derefter bliver kvaksalver".

Endelig i 1913 ansøgte beboerne i Vildbjerg og omegn om oprettelse af et apotek i Vildbjerg. Distriktslægen var stadig kraftigt imod med

begrundelsen. „Med en distribuerende (må udlevere medicin) læge og dyrlæge i Vildbjerg, telefonforbindelse med købstadapotekerne og tre gange daglig tog i begge retninger, er betingelserne for at blive forsynet med medicin så gunstige som vel tænkes kan. Andragendet er efter mit skøn kommet 20-30 år for tidligt”.

Sundhedsstyrelsen udtalte dog alligevel d. 22. november 1913, at man, skønt grundlaget for et apotek i Vildbjerg var noget usikkert, ikke havde nogen grund til at fraråde oprettelsen af et apotek her. Senere, d. 19. februar 1914, erklærede Vildbjerg-Nøvling kommune sig villig til at påtage sig den i daværende apotekerlov omhandlede forpligtelse til at dække en tredjedel af et eventuelt tilskud til et apotek i Vildbjerg.

Ved kgl. Resolution af 14. marts

1914 oprettedes derefter et nyt personligt privilegeret apotek i Vildbjerg stationsby under Ringkøbing amt, og den første apoteker, Jens Rasmussen Jermer, blev udnævnt d. 25. maj 1914.

Apoteket blev indrettet i en nyopført ejendom beliggende centralt i byen på den adresse, hvor apoteket ligger i dag. Bygningen rummede såvel apotekslokaler som privatbolig for apotekeren og lofterne var velegnede til tørring af droger (plantedele).

På den tid fremstillede alle apotekere medicinen ud fra forskrifter (pharmacopeer) eller lægens recept. Der blev trillet piller, lavet plastre, lavet stikpiller, lavet udtræk af tørrede plantedele osv. For at lette denne fremstilling var der lavet mellemprodukter, som kunne fortyndes og blandes efter den indleverede recept ofte mens patienten ventede.

J. R. Jermer fik i 1923 overdraget bevilling til Struer apotek og Ingjald Ludvig Gjerulff blev derfor

Fra tabletrummet og laboratoriet i kælderens for ombygningen 1977

Til apoteket blev der d. 18. november 1914 knyttet et håndkøbsudsalg i Aulum stationsby, i Ørre d. 28. september 1916 og i Skibbild d. 18. januar 1924. Apoteket fik også leverancen til den distribuerende læge i Aulum.

d. 3. maj 1923 udnævnt til apoteker på Vildbjerg apotek.

De efterfølgende apotekere var Jens Christian Anthon Marius Nielsen udnævnt d. 24. december 1936, Emilius Heinrich Blumenhagen udnævnt d. 12. september

1945 og Christian Magnus Bech-Pedersen udnævnt d. 24. juli 1952, hvorunder apoteket underkastes en gennemgribende ombygning.

D. 7. juni 1962 udnævnes Niels Kjærgaard Kristensen som apoteker på Vildbjerg apotek, og apoteket bliver yderlig renoveret. I 1963 moderniseres laboratoriet i kælderens og bygningen forsynes med termoruder (1966) og nyt tag 1971.

Håndkøbsudsalget i Sørvad (opr. 1928) bliver overtaget fra Holstebro Svane Apotek d. 1. oktober 1972 og d. 1. maj 1975 blev håndkøbsudsalget i Ørnholm (opr. 1919) overtaget fra Videbæk apotek.

N.K. Kristensen bor stadig som pensioneret apoteker i Vildbjerg

Den efterfølgende apoteker Poul Oluf Gredal overtog apoteket d. 1. december 1976. Kravene til den galeniske produktion af lægemidler blev i disse år kraftigt skærpet. Produktionen skulle nu foregå efter GMP-reglerne (Good Manufacturing Practice), og dette stillede krav til personale og især til lokalerne.

I 1977 gennemgik apoteket derfor en gennemgribende om- og nybygning. Selve apotekslokalerne blev udvidede, hvilket bl.a. gav mere plads til apotekets kunder. Et stykke af haven blev inddraget til en nybygning i et plan på 125 m². I denne bygning blev der bl.a. indrettet laboratorium og påfyldning med tilhørende sluser, hvori personalet

klædte om og vaskede hænder inden man kom ind i produktionslokalerne. Der var ligeledes et lille overtryk i lokalerne, skabt af indblæsning af filtreret og opvarmet luft udefra, så støv og lignende ikke kunne komme ind i lokalerne, når døren blev åbnet.

Produktionen var meget alsidig, med de fleste af de former for lægemidler vi kender i dag. Der blev produceret alt lige fra cremer, drogeudtræk (udtræk af tørrede planter), pulvere, stikpiller, øjendråber, injektionsvæsker og tabletter i et specielt rum i kælderen.

I 1985 blev jeg så selv ansat på apoteket som farmaceut, lige uddannet fra Danmarks Farmaceutiske Højskole i København, og det er derfor den efterfølgende historie jeg kender bedst til.

Flere og flere af lægemidlerne blev fremstillet på fabrik og apotekets egen produktion blev derfor efterhånden mindre rentabel. Ved en ændring af produktionen fra små portioner til store portioner ad gangen blev produktionen dog alligevel rentabel for et stykke tid.

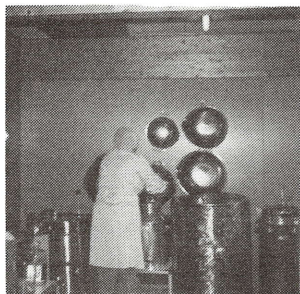
De fleste produkter apoteket havde lov til at producere, var indregistreret af DAK (Danske Apotekers Kontrollaboratorium), som efterhånden uddelte deres produkter til decentrale producenter. Det ville sige, at et apotek fik et eller flere produkter at fremstille, som så blev

distribueret til andre apoteker landet over. Vildbjerg apotek fik tildelt produktionen af metadon mikstur (til afvænnning af narkomaner) og opiumsdråber (til brug mod diare), som i øvrigt var et udtræk af tørrede plantedele på ældgammel vis.

Efterhånden som denne produktion voksede, blev produktionen af andre ikke særligt rentable produkter stoppet, og da produktionen var på sit højeste, blev der pr. år frem-

1992 og en æra med lægemiddel-fremstilling som håndværk var slut.

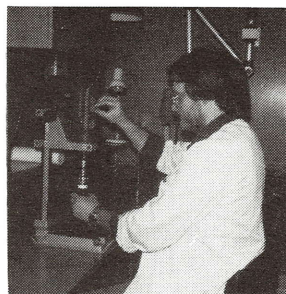
Dette var naturligvis en omvæltning for apoteket, som skulle ændre sig fra at være en produktionsenhed til at være en informations- og salgsenhed. Allerede i 1988 var apoteket gået ind i EDB-alderen med en sådan ildhu, at apoteket hurtigt blev testapotek for DataPharm A/S, der er et edb-firma

Produktion

Påfyldning

Lukning af flasker

Fremstilling af metadonmikstur

stillet 280.000 flasker metadon mikstur på apoteket. Hele personalet deltog i denne produktion, og for at klare de store mængder blev der opfundet indtil flere Storm-P anordninger.

Men alt godt kan jo ikke vare evigt, og der blev bygget en fabrik i Roskilde, som overtog denne produktion i 1991 og apoteket måtte herefter kun producere få forskellige præparater, og da dette ikke var rentabelt blev laboratoriet lukket i

under Danmarks apotekerforening, som dækker over 200 af landets 300 apoteker. Vildbjerg apotek afprøver alle nye programmer først, og var derfor med til at afprøve og udvikle apotekets kasseterminaler, lagerstyring og senest de programmer, der skulle føre os ind i år 2000.

I 1986 blev håndkøbsudsalgene i Ørre flyttet til Sinding, for senere at blive lavet om til et medicinsudsalg, da Tages Kolonial lukkede og senere lukket helt i 1999.

Håndkøbsudsalget i Skibbild blev i samme periode lavet om til et medicinudleveringssted, da købmandsbutikken i en periode var lukket.

Apoteker P.O. Gredal valgte i 1996 at gå på pension og er derfor den hidtidig længst siddende apoteker på Vildbjerg apotek (knap 20 år).

Efter 12 år på apoteket ville jeg derfor gerne fortsætte på stedet som apoteker, og ansøgte derfor Sundhedsstyrelsen, i konkurrence med fire andre farmaceuter, om privilegiet. Mod alle odds blev jeg udnævnt til apoteker 1. november 1996. Dette var lidt usædvanligt, da jeg dermed blev landets hidtil

Aulum apoteksudsalg 1999

ungste udnævnte apoteker (36 år), og samtidig var det ikke almindeligt, at udnævne en apoteker til et apotek mellem apotekets egne ansatte farmaceuter.

I opslaget til privilegiet var der en klausul om, at håndkøbsudsal-

get i Aulum skulle laves om til et fagbetjent apoteksudsalg inden et år fra overtagelsen. Dette bød på utilfredshed i den lokale befolkning, pga. den dermed indskrænkede åbningstid, og der blev indsamlet over 800 underskrifter mod oprettelsen, som blev sendt til ministeren.

Apoteksudsalget åbnede dog d. 1. maj 1997 på adressen Skolegade 2 i Aulum og udmærkede sig senere ved at blive udnævnt til Årets butik i Aulum 1999.

Fra maj 1998 til december 1999 undergik Vildbjerg apotek endnu en gennemgribende ombygning.

Alle produktionslokalerne blev nu lagt til apoteket og gav dermed mere plads til kunderummet, samt en mere rational arbejdsgang i resten af apoteket.

Selve facaden blev renoveret og udseendet ført så godt som muligt tilbage til det oprindelige i 1914. Den gamle trappe blev erstattet af en mere handicapvenlig trappe.

Apoteket har nu de faciliteter der er nødvendige i et moderne apotek med kunden i centrum, hvor faglig viden og information om lægemidlerne er apotekets fornemste opgave.

Fremtiden er jo svær at spå om, men for øjeblikket er perspektiverne ret uvisse med indtil flere sundhedsministres mere eller mindre udfarende liberaliseringsplaner. Som apoteker ved man for ti-

den ikke, om man er købt eller solgt.

Én ting er dog sikker - en liberalisering vil gå ud over de små apotekere og deres kunder i tyndt befolkede områder, da monopolet og

faste priser er grundlaget for, at vi kan give vore kunder en hurtig, sikker og prismæssig acceptabel leverance af medicin i disse områder.

Kilder til historien før 1985 :

De danske apotekers historie:

Bind 4, 486-492.

Subl. 1966, 709-710.

Bind 6, 425-426

Farmaceutisk Tidende

24. juni 1978, 565-571

Vildbjerg apotek efter ombygningen 1998-1999

To gartnerier i Vildbjerg

ved Egon B. Nielsen, Martin Lindvig og Karl Gregersen

Saxo Remme Larsen

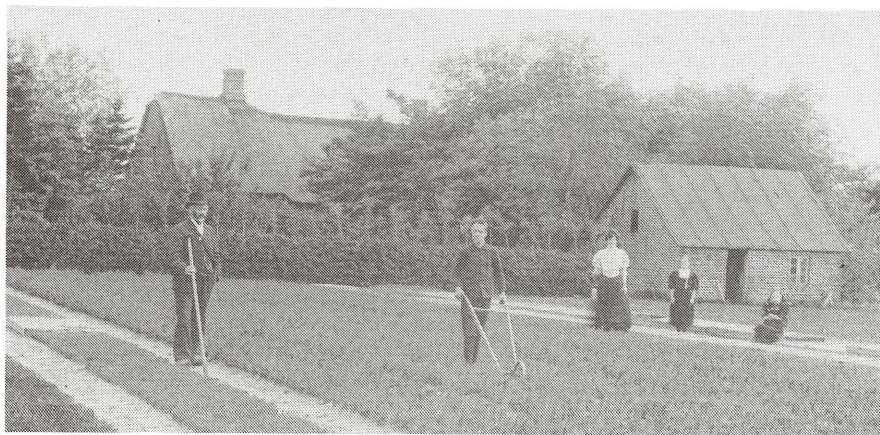
drev i over 40 år planteskole og gartneri under navnet "Godthåb", en virksomhed han i 1925 overtog efter faderen, Jens Larsen, der oprindeligt var skolelærer. Faderen grundlagde gartneriet i 1893 ved Koldkjær skole i Vinding, men flyttede produktionen til Vildbjerg i 1915. Saxo Larsen (født 29. september 1896) voksede op i virksomheden, og fik samtidig en grundig uddannelse. Han blev udlært hos en af forgængerne i Lindvigs gartneri, Chr. Jespersen, og havde et ophold på Aarslev havebrugs-skole. Efter nogle år på et gartneri i Hellerup, slog han sig ned i Vildbjerg.

Fra tidligere beskrivelser (1936 - 1937) oplyses, at der på gartneriet var et areal på 50 m² under glas,

Saxo Remme Larsen

der tiltrækkes 8.000 roser, 2.000 frugttræer, 20.000 lætræer, lidt stauder m.m., og der dyrkes jordbær på 1/4 ha. Der beskæftigedes 4 arbejdsdrengene og nu og da 1 mand.

Koldkjær skole ca. 1910

Det er Saxo (i midten) der er i gang med arbejdet

En tidligere arbejdsdreng fortæller

En af Saxo Larsens tidligere arbejdsdreng er Egon B. Nielsen, Solhøj, der sammen med mange andre drenge fra byen gav Saxo Larsen en hjælpende hånd. Det var nødvendigt at gå arealet igennem en gang om ugen, for "senerne" skulle holdes nede.

Til selve lugearbejdet var det piger, der tog fat, for planterne i frøbedene kunne bedst klares med små og spinkle pigefingre.

For drengenes vedkommende bestod arbejdet også i at tildanne de mange forskellige bede, hvor sirbuske og stauder blev sået og plantet ud. Det samme var tilfældet med læplanterne, og dem blev der lavet mange af. Hvis egen avl ikke slog til, var det nødvendigt at købe planter hjem til videresalg.

Saxo Larsens gartneri omfattede ca. 2,5 ha jord beliggende øst for banelinien.

Der blev endvidere sendt bud efter Saxo Larsen mange steder fra, når der skulle anlægges nye haver, eller der skulle ryddes op i de gamle. Selvom mange større træer inden for byområderne fældes, findes der sikkert en del træer i Vildbjerg og omegn, der personligt er plantet af Saxo Larsen.

Udover træer, buske og stauder blev der også dyrket grøntsager i Saxo Larsens planteskole. Der var tale om kål og andre af de "grovere" grøntsager. F. eks. dyrkedes peberrod i store mængder, sirligt opran-

geret i kambede.

Kartofler beskæftigede Saxo Larsen sig ikke med. Det var af hensyn til den frygtede kartoffelål, som efter intensiv kartoffelavl hurtigt kunne ødelægge produktionen.

Levnedsmiddelkontrollen kom også på besøg, så det var vigtigt, at der arbejdedes med sunde planter.

Grøntsagerne blev solgt fra hjemmet i Østergade 11, en opgave, der blev varetaget af Saxo Larsens søster Else. Søsteren havde desuden en bibeskæftigelse med at trykke sange m. v. til forskellige festlige lejligheder.

Travle perioder

Især om foråret var der travlhed, når folk fra by og land skulle have planter til læhegn og haver.

Ind under jul blev der bundet adventskranse og kranse til kirkegårdene. Arbejdsdrene fik lov til at binde med gran, men skulle der mos på, var det Saxo Larsens arbejde. Det lyse mos - rensdyrlav - fik han fra Norge, fremsendt i store trækasser.

Gartneriet producerede selv alle dele til kransene, også hvis der som underlag for gran og mos skulle være en halmring.

Ved begravelser kunne man henvende sig til Saxo Larsen, der sørgede for leveringen af kranse. Saxo Larsen holdt også styr på, hvis flere i fællesskab ønskede at sende en krans.

Saxo Larsen købte de senere år mange stauder, træer og buske fra

Holland. Planterne blev bestilt om efteråret og ankom sidst på vinteren i en jernbanevogn. Det var et stort arbejde at transportere planterne til gartneriet hvor de blev "slået ind", dvs. planterne blev enkeltvis eller i bundter anbragt i en rende og lidt jord kastet over rødderne. En sådan ladning var kostbar, og det hændte nok, at der ind imellem var uvedkommende personer, der sikrede sig planter til "ta' selv pris".

En af Saxo Larsens hovedinteresser var lystanlægget "Vildbjerglund", der først i 1950'erne blev anlagt på et areal langs den nuværende Østergade. Det gamle

anlæg på hjørnet af Søndergade og Lysgårdvej ville menighedsrådet gerne inddrage bl. a. til præstebolig, hvorefter man fik et mageskifte i stand.

Sammen med Mads Chr. Lindvig plantede han træer og buske om det nye jordstykke, og senere indrettede og beplantede de to gartnere det indvendige areal. Begge gartnere var i øvrigt med i bestyrelsen for anlægget.

I vintermåneder var der stille i gartneriet og planteskolen. Så var der tid til en anden af Saxo Larsens interesser, nemlig bogbinderiet.

Saxo Larsen døde 27. april 1972.

Mads Chr. Lindvig

har siden 1928 drevet gartneri i Vildbjerg. Gartneriet blev grundlagt 1900 af N. K. Thomassen, der i 1906 afstod det til Chr. O. N. Jespersen. I 1916 blev det overtaget af Uffe Kamp, fra 1922 af Martin Mikelsen og fra 1925 af H. J. Jacobsen.

Da Mads Chr. Lindvig (født 25. august 1904) overtog gartneriet, var det efter en grundig uddannelse. Uddannelsen startede med lærepladser i Ølgod, Løgstør og forsøgsgartneriet "Hunderup". Senere havde han medhjælperpladser i Risskov, Esbjerg, Boldesager og Islev Mark. Uddannelsen

blev suppleret med 1 års ophold i Frankrig samt med et ophold på Vilvorde Havebrugshøjskole.

Produktionsomfang sidst i 1930'erne

Tidligere optegnelse fra 1936-37 fortæller, at der var tale om et blandet handelsgartneri med 8 drivhuse og 235 vinduer, i alt 1.500m² under glas.

Der dyrkedes tomater (2500 kg), agurker (50 planter), blomkål (2000), roser til snit (150), cyclamen (1000), chrysantemum (5-6000), julekaktus, levkøjer (16000,

julebegonier (1000), hortensier (1000), cinerarier (100), bregner (1000), snitgrønt (200), drivning af blomsterløg (5000), jordbær (1/4 ha) samt grove grøntsager m.m.

Afsætningen skete ved hjemmehandel. Der beskæftigedes 2 medhjælpere og 2 elever hele året rundt.

Der udvides stadigvæk

I 1938 blev yderligere bygget to huse til agurker, men så standsede krigen for yderligere udbygning, bortset fra at naboejendommen "Vildbjerggård" blev opkøbt, hvilket var en betragtelig udvidelse af frilandsarealet.

Produkterne kunne ikke alle sammen afsættes i Vildbjerg, så der blev oprettet filialer i Ikast, Kibæk, Troldhede, Borris og Skjern. Alle varerne blev sendt med tog flere gange om dagen. I 1946 var M. Chr. Lindvig én af initiativtagerne til at oprette GASA i Holstebro. Det gav et vældigt løft til afsætningsmulighederne og var starten til en begyn-

dende specialisering indenfor valg af plantekulturer.

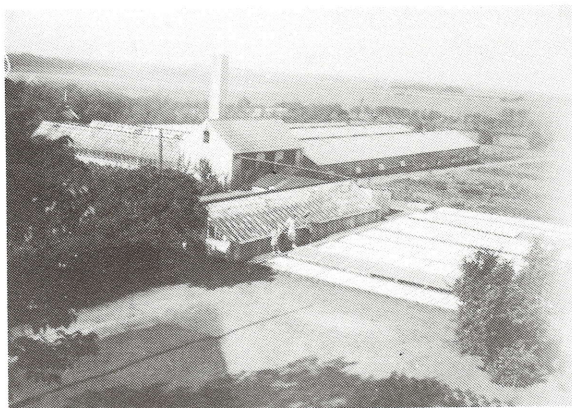
I 1953 var M. Chr. Lindvig med til at oprette Vildbjerg Fjernvarmeværk, hvilket gav en vældig aflastning rent arbejdsmæssigt med at varme drivhusene op. Tidligere blev der fyret med kul og under 2. verdenskrig med tørv.

I 1956 blev det første 600 m² drivhus bygget og i 1960-1962 yderligere 3 stk. De blev brugt til tomater, agurker, nelliker, fresia, iris og senere potteplanter.

På friland var det især blomkål, jordbær og porrer, der var de store kulturer. Hovedparten blev afsat på GASA, og fra 1947-1956 blev de fleste kulturplanter transporteret i en Ford V8 fra 1937. Uden sæder og med baggebærer såvel på taget som bagpå havde den en rimelig kapacitet.

Fra 1956 blev Ford'en afløst af en VW, og gartneriets hest blev afløst af en Puk traktor.

Midt i 1960-erne blev først tre små og senere det ældste drivhus

Mads Chr. Lindvigs gartneri 1934

fra 1916 revet ned og erstattet med henholdsvis et salgsdrivhus til butikken og et nyt formeringshus.

Da butikken holdt op med at handle med grøntsager, blev frilandsproduktionen skåret ned. I 1967 frasolgtes 1 ha til sønnen Martin, der startede produktion af potteplanter til eksport.

Det første drivhus

I 1970 solgtes resten af gartneriet til sønnen Jens Otto. På det tidspunkt var det et af de største i Jylland og kendt langt ud over landets grænser.

Mads Chr. Lindvig beholdt selv det første drivhus, der var opført omkring 1930, og her fortsatte han med at pusle om de mange forskelligeartede blomster, til han var

Mads Chr. Lindvig i sit drivhus ved forretningen ca. 1960

langt oppe i årene.

Der er bananplanter så store som i botanisk have, trompetblomstertræer med en snes år på bagen, mange potteplanter, som i Mads Chr. Lindvigs hænder mere ligner de naturlige træer nede sydpå end det "småtteri", der står og breder sig i almindelige vindueskarme.

Forskellige frø er importeret langvejs fra, bl. a. frø af granatæbler. Mens frøene spirede frem, opstod der en kamp om rettigehederne, idet en mus manglede vinterføde.

Men spirerne blev plantet i stiklingpotter og blev dermed reddet fra anvendelse som museføde.

Vildbjerglund

Mads Chr. Lindvig sad i sognerådet fra 1958 til 1970, og i den tid kom hans ideer og erhvervs erfaring til gavn på forskellige områder.

Mads Chr. Lindvig var sammen med Saxo Larsen i bestyrelsen for "Vildbjerglund", der først i 1950'erne blev anlagt på et areal ved den nuværende Østergade.

Igennem årene har Mads Chr. Lindvig båret adskillige planter ned til anlægget. Anlægget er flittigt besøgt og beundret, og selvom der fra kommunen modtages et beløb til støtte for vedligeholdelsen, så er det især Mads Chr. Lindvigs personlige interesse, der har sat sit præg på anlægget.

Mads Chr. Lindvigs kone, Ingeborg, var også særdeles aktiv vedrørende Vildbjerglund. Bl. a. søgte

og fik hun midler fra forskellige fonde, og nogle af disse penge blev anvendt til opførelse af Vildbjerglunds flotte indgangsportal.

Skovsøen

Et arrangement, der ligger lidt uden for almindelig gartneri-virksomhed, men som til gengæld er værdsat af mange, er projektet omkring skovsøen i Rødning.

Området var tidligere brugt som fælles mose, hvor der blev gravet tørv. Der var ingen vandløb, men adskillige kildevæld. Ved at lukke af for kildevældsområdet med en dæmning, blev der mulighed for at danne en sø. Dæmningen er hovedsagelig dannet af overskudsjord fra kommunen.

Søen blev et udflugtsmål, og med naturskole, Rødninglund-center og golfbane er søen blevet midtpunkt i et større rekreativt område.

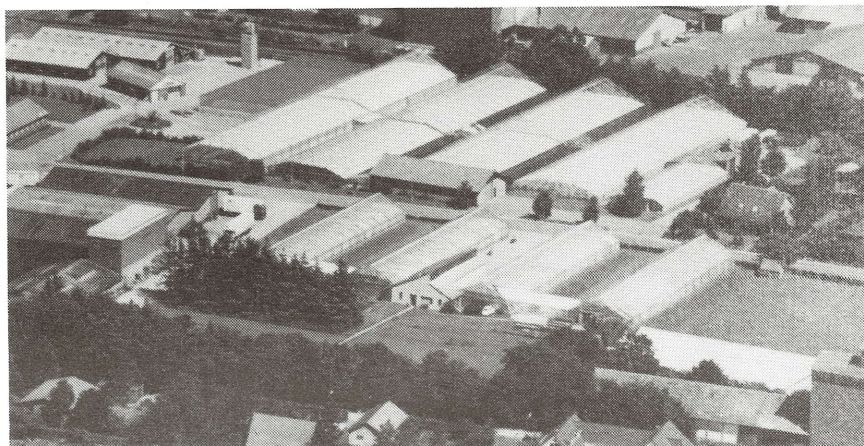
Det er ikke sikkert, Mads Chr. Lindvig havde alt det i tankerne, da

han i 1962 fik ideen til skovsøen ved at læse en artikel fra en skovfoged fra Tolne i Vendsyssel, en artikel, der handlede om, hvordan man bl. a. kunne anlægge kunstige søer.

Blomsterforretningen

I tilknytning til gartneriet var der de første år en blomsterforretning i Nørregade, men i 1948 blev ejendommen Bredgade 36 bygget. Fra opholdet i Frankrig havde Mads Chr. Lindvig medbragt frø fra en viftepalme. Det blev sået det år, gartneriet blev overtaget. Med vinduerne i den nye blomsterforretning, kom viftepalmen til sin ret og har sammen med gartneriet vokset sig større og større. Den er dog blevet "nippet" en gang imellem.

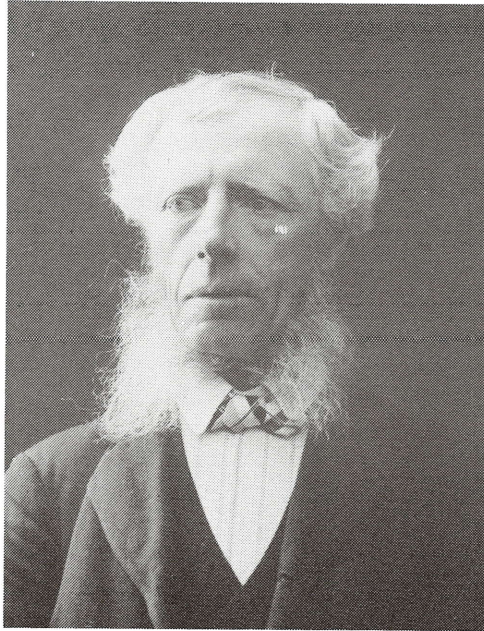
Det var Ingeborg Lindvig, der med sit naturtalent for blomster stod for forretningen. Det gjorde hun til 1974, hvor blomsterforretningen blev lejet ud. Den blev solgt i 1978.

Lindvigs gartnerier ca. 1998

Fotograf Ole Birkmose

ved Karl Gregersen

Fotograf Ole Birkmose

Lokalarkivet for Vildbjerg sogn har en forholdsvis stor samling fotos, hvoraf mange er fra omkring begyndelsen af 1900-tallet. Det gælder portrætbilleder enten af enkeltpersoner eller grupper af personer.

En stor del af disse fotos er taget af Ole Birkmose, der i 1891 havde slået sig ned i Vildbjerg som urmager. Han indrettede senere et fotoatelier og fik hurtigt mange kunder.

Der var stadigvæk tale om, at man befandt sig i fotografiens barndom, hvor det endelig var

blevet muligt at tage et billede på forholdsvis kort tid (eksponering), at fastholde billedet på en plade og fremkalde det, så det kunne bevares for eftertiden.

Fotografiet afløste således de gamle træsnit eller maleriet, herunder portrætmaleriet, og i atelieret hos fotografen kunne man for en overkommelig pris gennem billeder fastholde erindringer om, hvordan man havde set ud i forskellige livsafsnit.

Fotografiens historie

Hvis der kort skal laves et resumé over fotografiens historie er der tale om følgende:

I det 17. århundrede gjorde kunstnerne brug af lukkede kasser, hvor lysstrålerne kunne ledes ind gennem et lille hul. Lysstrålerne dannede et billede på den modsatte væg, et billede, der var spejlvendt. Det kunne så retvendes ved hjælp af et spejl. Dette billede brugte kunstnerne til at fastlægge motivernes proportioner, så måleforholdene blev nøjagtige.

Omkring 1800 gik jagten ind på at finde et materiale, der kunne fastholde det billede, der med lysstrålerne kom ind i kassen. Problemet var blot, at selvom man fik brugbart materiale, var eksponeringstiden op til 6-8 timer. Desuden var det kun muligt at arbejde med absolut stillestående motiver.

I 1837 blev det muligt gennem 30 minutters eksponeringstid at fremkalde et billede, der var dannet på en kobberplade overtrukket med sølv. Stadigvæk var det sådan, at ting, der bevægede sig, ikke kom med på billedet.

Efter 1850

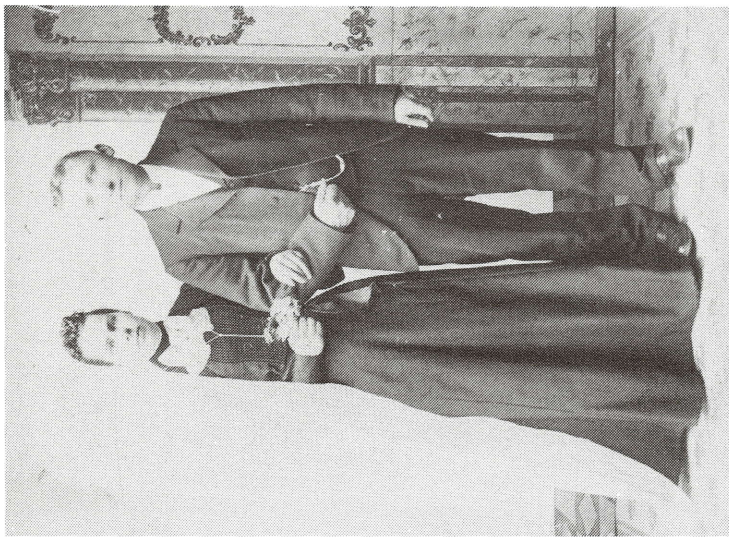
Det transportable håndkamera blev første gang taget i brug i 1838. Det kunne rumme 100 billeder på en 6 meter lang rulle lysfølsomt materiale. Billederne var 6 cm i diameter.

Datidens pris var 150 kr. for en film og 50 kr. for fremkaldelse og forsendelse. Det fandt man dengang meget rimeligt, men udviklingen gik stærkt, og i løbet af de næste 12 år kunne såvel kameraer som film sælges meget billigt.

I 1870 oprettedes det første fotoatelier i Herning. Allerede i 1860'erne var der fotograf i Holstebro, og der er beskrivelse af, at forskellige Herningborgere har søgt fotograf i Horsens.

På de gamle billeder fra omkring 1900-tallet er der ingen tvivl om, at de pågældende ved fotograferingen har været med til en vigtig begivenhed, hvad baggrund, klæde- og opstilling i det hele taget bærer præg af.

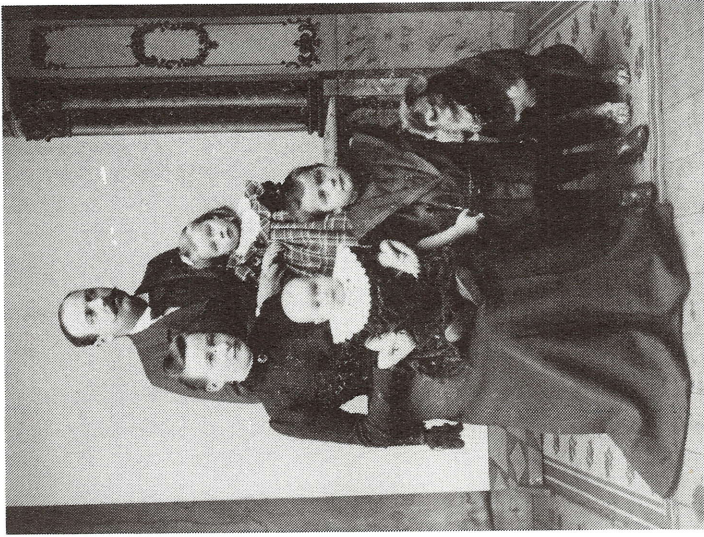
Da de fleste portrætbilleder dengang var signeret med det pågældende ateliers navn, vides det med sikkerhed, at nedennævnte billeder er taget af Ole Birkmoses atelier, som dengang havde til huse i det nuværende Bredgade 23.

*Niels Chr. Andersen og hustru Ane Viftrup,
Vesterlund (Rødginglundvej 14).
Forældre til Carl Andersen, der overtog
Vesterlund 1908.*

*Simon Bjerre Simonsen og
hustru Maren Andersen
O. Bjerre, Rødging
Maren var datter af
Ane og Niels Chr. Andersen*

*Førstelærer Thomas Thomsen,
Vildbjerg skole 1899 - 1935.
(familiebillede)*

*Familien Laust Merrild, fot. ca. 1903
Birgitte og Laust Merrild med børnene,
nævnt efteralder: Sidsel, Niels, Martin,
Peter Viggo, Maren og Else Marie*

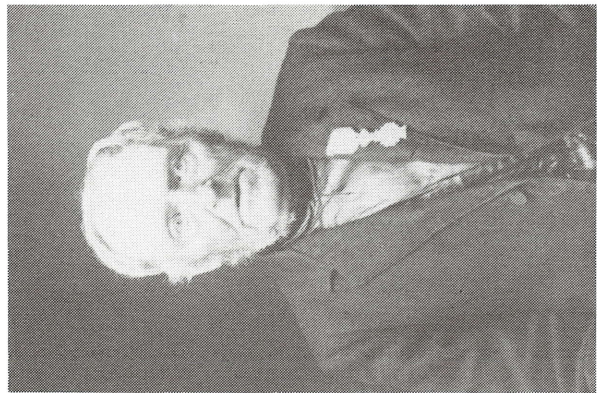

Poulina Knudsen, født 1876

Stinne født 1902.

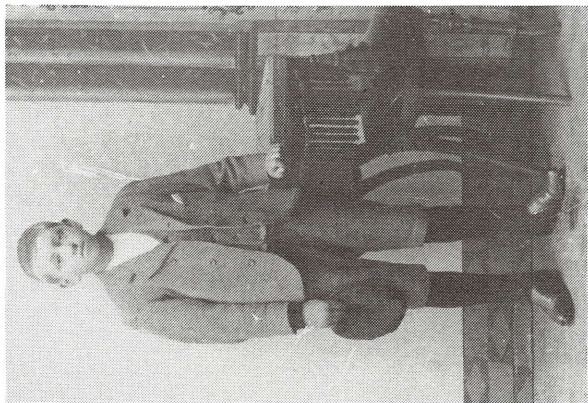
foto. ca. 1903

*Poulina var værtinde på
Vildbjerg hotel 1900 - 1940*

Landmand Jens Andersen,

Helleskovvej 9

Landmand Jens Nørgaard

foto. ca. 1905.

omkring 12 år gammel

*Blev taxavognmand i Vildbjerg
1951*

Lars Toftlund, Vestergade 22
født 1896.
fot. ca. 20 år gammel
Landmand og vejformand

Christian Bro Hansen.
Bækkelundvej 9, fot. ca. 1910.
Selvstændig landmand 1908

Snedkermester Chr. Andersen
Bredgade 26, fot. ca. 1916.
Alder ca. 2 år

Billedet af bagermesterfamilien er taget i 1906 af Ole Birkmose, men da der skulle fremstilles flere billeder som julegaver til den store familie, blev de bestilt i København, hvor de kunne fremstilles til en billigere pris.

Ifølge kirkebøgerne tog Ole Birkmose Christensen i 1905 familienavnet Birkmose. Ole Birkmoses forældre havde en gård i Birkmose i Timring.

Ole Birkmose var født i 1849 og hustruen Mariane i 1853.

I kirkebøgerne er anført ved en fødsel og barnedåb i 1883, at Ole Birkmose var indsidder og skolelærer. Det næstældste af børnene (parret fik 8 børn i alt) er født i Vorgod (1876), men ellers har Ole Birkmose før flytningen til Vildbjerg i 1891, formentlig boet i Timring det meste af tiden.

Det ældste af børnene, Johan Kristian Christensen, startede ved faderens hjælp i 1899 et fotoatelier i Herning. Han havde formentlig lært kunsten af faderen. Det var dog meningen, at hustruen skulle drive forretningen, hvilket fremgår af en ægtepagt, hvori hun tilskrives ejendom og udstyr.

Det gik ikke efter hensigten. Ejendommen måtte sælges det følgende år. Der er ikke mange oplysninger om, hvad der så blev af Johan Kristian Christensen og hustru, men ved Ole Birkmoses død nævner skiftet som én af arvingerne: "sønnen Johan Christensen Birkmose, boende i Amerika".

Bagermester Simon Peder Nielsen og hustru Maren samt døtrene Kathrine og Anne på 7 og 3 år.

Den gamle mand er bager Niensens farbror Laurits

Historien kom frem af glemselen

ved journalist Knud Bunde

Indledning

Beretningen om sportens historie i Vildbjerg bygger dels på gamle protokoller dels gamle medlemmers beretninger til Vildbjerg Sportsforeningers jubilæumsbog fra 1981, hvor jeg havde glæden af dels at skrive, dels redigere de gamle medlemmers beretninger.

Desuden er der flettet egne oplevelser fra min aktive tid som idrætsudøver i Vildbjerg ind i beretningen.

Lige siden oldtiden har mennesket dyrket idræt under en eller anden form. Vi behøver bare se på de olympiske lege, der kan føres tilbage til antikkens og oldtidens Grækenland.

Sværere bliver det straks, når man skal til at stedfæste den lokale idræts historie. For her er ikke monumentale bygningsværker, stadionanlæg eller andet, der kan lokalisere det egentlige starttidspunkt.

Således skulle der ifølge de mundtlige oplysninger, jeg har fået refereret, allerede i 1880'erne være dyrket gymnastik i byen. Oplysningerne stammer fra afdøde gdr. Lars Foldager på "St. Romvig", der trods en høj alder var særdeles idrætsinteresseret, og selv havde dyrket gymnastik. Dengang som i dag var gymnastik en vinteridræt, og den blev dyrket i en uopvarmet lade på "Vildbjerggård". Hertil kom karlene fra egnens mange store

gårde gående eller cyklende for at deltage i gymnastikken, der ikke blev dyrket på foreningsplan, men arrangeret af den leder, man havde på det tidspunkt. Til orientering kan det oplyses, at der i dag kun er stuehuset tilbage af "Vildbjerggård", og det er den lave, hvide bygning i Bredgade, der ligger overfor Lindvigs Blomster.

I Vildbjerg er vi dog så heldige, at man i lokalhistorisk arkiv har et brev fra "Vildbjerg Fodboldforening" stilet til Vildbjerg - Nøvling sogneråd. I brevet, der er dateret 16. maj 1909, anmoder foreningen sognerådet om vederlagsfrit at få stillet markedspladsen til rådighed, da der er ønsket om at dyrke boldspil på stedet. Som begrundelse for ønsket anfører foreningen, at dens økonomi nødvendiggør en forandring, eftersom tilslutningen til foreningen stadig er blevet mindre. Derfor havde man heller ikke råd til at leje en bane - i øvrigt gør man opmærksom på, at man allerede gennem nogen tid har benyttet markedspladsen til boldspil.

Hvor længe "gennem nogen tid" har varet, ved man ikke, men formentlig har det drejet sig om flere år. Sikkert er det dog, at det første sted, der blev spillet fodbold på egnen, ikke var i Vildbjerg, men Timring, hvor man begyndte at spille fodbold året før Vildbjerg.

Heller ikke her er man i stand til nøjagtigt at stedfæste årstallet for starten, men første gang de to byer mødtes til en fodboldkamp, blev resultatet en sejr på 6-0 til Vildbjerg. Spørgsmålet er, om vi ikke bevæger os tæt på forrige århundredeskifte, for fhv. statsmeteorolog Leo Lysgaard, Hellerup, fortæller i jubilæumsskriftet (1981), at han overværede en fodboldkamp mellem Velbjerg (sådan benævner han konsekvent Vildbjerg) og Hjerm. Kampen blev spillet efter, at jernbanen var kommet til Vildbjerg i 1904.

De forsvundne protokoller

Menneskets hukommelse for datoer og årstal er kort, ligesom ingen kan holde rede på alle de aftaler m.v., der træffes i de forskellige foreninger og bestyrelser gennem årene. Derfor føres der protokoller, og dem opbevarer man typisk hos medlemmerne af de forskellige foreninger. Sådan var det også i Vildbjerg, men pludselig var samtlige protokoller forsvundet, og gennem mange år slog de forskellige bestyrelser sig til tåls med, at de i 1937 var brændt sammen med den gamle mølle. For at forstå den hypotese, skal man vide, at på den tid var det ikke anderledes end i dag. Der er er få mennesker, der på mange områder yder en aktiv indsats for foreningslivet - og den daværende møller Gregersen var en af disse personer. Dermed havde han også mange papirer liggende på sit kon-

tor - ikke alene af forretningsmæssig, men også kommunal art.

Så da den gamle mølle, der var en træmølle med vinger, brændte, gik der også mange papirer tabt. Heldigvis viste det sig ikke at være tilfældet for de mange protokoller, der havde med idrætten at gøre. De dukkede pludselig op en sommerdag i 1966, og i al beskedenhed var det mig selv, der som bestyrelsesmedlem i Vildbjerg Sportsforeninger fik den store glæde at gense dem først.

Gensynet kom midt i den uge, hvor VSF, som foreningen blot kaldes i daglige tale, fejrede sit 60 års jubilæum. Man kan spørge sig selv, hvordan vi kunne fejre 60 års jubilæum i 1966, når det første skriftlige bevis på sportslige aktiviteter i byen var det føromtalt brev fra 1909. Svaret ligger i et billede, der i dag også opbevares på lokalhistorisk arkiv. Billedet viser et fodboldhold, der er fotograferet i 1906 efter en kamp mod Aulum, og dette billede dannede så grundlag for stiftelsesåret.

Daværende købmand Svend Træholt, der havde forretning i "Vildbjergshus", hvor "Pubben!" ligger i dag, kaldte på mig og sagde, han havde noget til mig. Inde i bagbutikken pegede han på en stor papkasse, som han bad mig tage med, da den tilhørte sportsforeningerne.

Umiddelbart kunne jeg ikke se andet end nogle gamle numre af "Dansk Idræt" og andre gamle idrætsblade, men naturligvis tog

jeg kassen med, og hjemme begyndte jeg at kikke nærmere på dens indhold. Under de gamle blade stødte jeg på en gammel protokol, og nu steg min nysgerrighed. For det her var jo lidt af en sensation - tænk nu hvis - og det var det. Da jeg havde fået alt op af kassen og lagt i den rigtige rækkefølge sad jeg med foreningens - eller rettere foreningernes protokoller tilbage til 1921. Dog var der et lille slip på to år fra 1946 til 1948, men hvad betyder det i forbindelse med en sådan guldgrube, der pludselig åbnede sig omkring sportens udvikling i Vildbjerg?

Nu var den »fædrene arv« pludselig sikret, og det var med meget stor glæde, jeg satte mig ned og ringede til de øvrige medlemmer af bestyrelsen for at fortælle dem om den glædelige begivenhed. For det var jo næsten som at se Fugl Phønix blive genfødt af asken. Her blev med ét 43 år af foreningernes historie pludselig lyslevende, og nu var det trods alt kun 17 papirløse år, man havde - og har - i foreningen.

Vildbjerg Idrætsforening

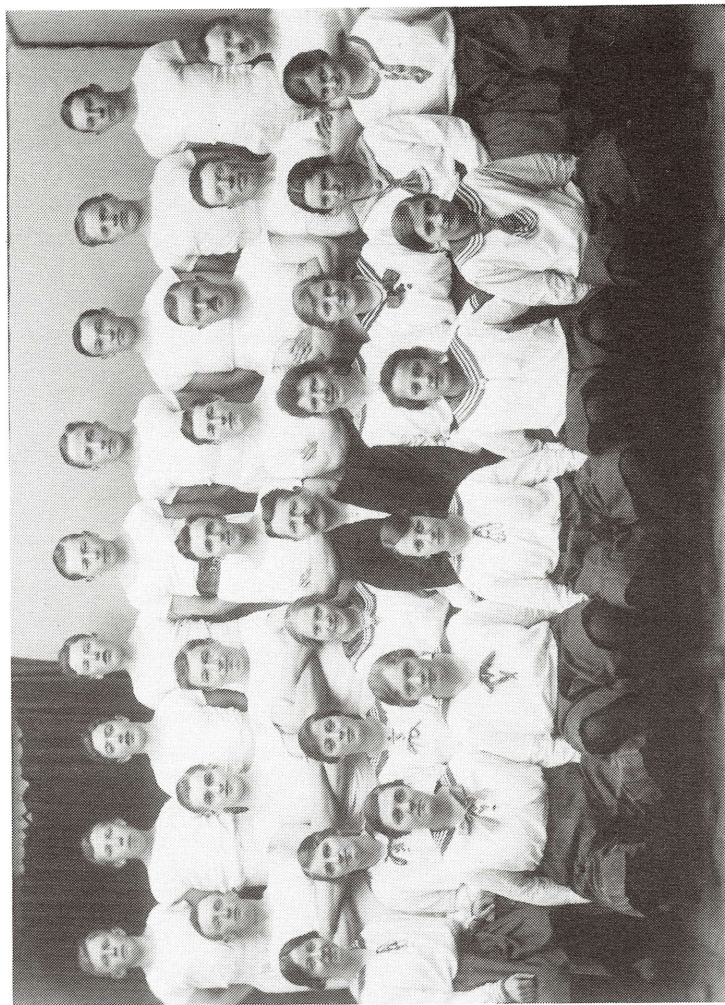
Beretningerne i den første protokol fra 1921 starter med et referat fra generalforsamlingen, hvor man genopretter Vildbjerg Idrætsforening, der havde ligget stille et par år - måske fordi man havde taget paragraf fem i foreningens love for bogstavelig. Heri hedder det nemlig "To måneders restance medfører udslettelse af foreningen". Nå, nu

var det nok mere møntet på det enkelte medlem end hele foreningen. Generalforsamlingen blev holdt 3. marts 1921, og 22 af de 26 fremmødte meldte sig som aktive medlemmer. Den gamle forenings formand, købmand Adolf Jensen, afleverede kassebeholdningen på 1,42 kr. - sammen med en regning fra tømmerhandler Iversen. For at blive medlem af foreningen skulle der betales et indskud på en krone og et månedligt kontingent på 50 øre for de aktive medlemmers vedkommende. Lærlinge og mindreårige slap dog med halvt indskud og kontingent, mens passive medlemmer skulle betale mindst en krone om året.

Som allerede fortalt var det fodbold, der var sommerens idræt, mens det kneb mere med vinteridræt. Dog besluttede man på generalforsamlingen i oktober 1921, at der om vinteren skulle dyrkes boksning i foreningens regi. To par handsker blev købt, men på et bestyrelsesmøde i april 1922 blev det konstateret, at de overhovedet ikke havde været i brug. Derfor blev den ide opgivet.

Vildbjerg Sportsforeninger

Nu var det for datidens ungdom heller ikke så let at dyrke idræt om vinteren, for man havde langt fra de samme lokaleforhold som i dag, men der blev dyrket gymnastik under foreningsform i Vildbjerg allerede i 1922, men først i slutningen af 1930'erne støder man

Gymnastikhold 1915. Bagerst fra v.: Jens Helleskov, Theodor Harlev, Knud Knudsen, ukendt, Ingvard Hansen, Karl Larsen, ukendt, Niels H. Sørensen. 2. række fra v.: Juhl Hedeager, Karl Poulsen, Birkholt Dieckmann, Knud Lysgaard, ukendt, Hans P. Larsen, Lars Foldager, A. Larsen. 3. række fra v.: Margrethe Thomasen, Mary Holbech, Stinne Knudsen, Dagmar Merrild, Asmus Sønderby (leder), ukendt, Musse Holbech, Marie, Anne Poulsen Forrest fra v.: Kirstine Skibbild, ukendt, Asta Jensen, Mary Pedersen, Marie Christensen.

på navnet Vildbjerg Gymnastikforening. På det tidspunkt havde byen i øvrigt ikke mindre end fire forskellige idrætsforeninger, i det der også var Vildbjerg Lawn Tennis Klub og Vildbjerg Svømme-klub. Første gang de fire foreninger fandt hinanden i et samarbejde var i sommeren 1938, hvor man sammen med Vildbjerg Svømmebassin A/S holdt en fælles sportsfest, der blev en stor succes. Samtidig satte det noget i gang hos foreningernes bestyrelse, der resulterede i at idrætsforeningen og gymnastikforeningen gik sammen og stiftede Vildbjerg Gymnastik- og Idrætsforening.

Den bestod dog kun i to år, så kom svømmeklubben, der var stiftet i 1937 også med i sammenslutningen, der nu fik navnet Vildbjerg Sportsforeninger. Et navn, foreningen har bevaret siden stiftelsesdagen den 30. oktober 1941.

Skal sportens historie i Vildbjerg beskrives udførligt, vil det kunne udgøre en bog eller et årsskrift for sig. Derfor bliver der kun plads til enkelte strejf gennem tiderne, og som altid vil det være svært at trække enkelte ting frem og lade andre ligge. For uvægerligt vil der være nogle, der stiller spørgsmålet: - Hvorfor er det med og ikke den eller de begivenheder. Men pladsmæssige hensyn gør, at der må foretages en kraftig udvælgelse i historien.

Svømmebadet

Noget af det, man under ingen omstændigheder kan undlade at fortælle om, er det sammenhold, som byens borgere altid har haft omkring idrætten i Vildbjerg. Her skal vi igen tilbage til starten af 20'erne, hvor den første bestyrelse i Vildbjerg Idrætsforening arbejdede på at rejse kapital til et idræts-hus. Således holdt man en dilettantforestilling for at rejse penge til projektet, og der må have været et pænt besøg, eftersom overskuddet var på 280,34 kr. Beløbet var dog ikke stort nok til at finansiere byggeriet, så pengene gik i den almindelige kassebeholdning. I 1923 forsøgte man igen. Denne gang med en indsamling blandt byens borgere, og det lykkedes rent faktisk at samle så mange penge ind, at man kunne rejse et hus ved sportspladsen, der den gang lå, hvor De Gamles Hjem i Søndergade ligger. Desværre var datidens ungdom ikke bedre end nutidens, så det skete ustandseligt, at ruderne blev slået itu. Resultatet var, at der kom skodder for alle vinduer.

Datidens sogneråd var heller ikke nemme at forhandle med, for da Idrætsforeningen i 1934 søgte om at få sportspladsen planeret og sat i stand var svaret et nej. Foreningen fik pladsen stillet frit til rådighed, og så måtte man selv sørge for resten. Banen må have været i en elendig stand. For to år senere søgte foreningen atter om at få en ny plads stillet til rådighed, og denne

gang gik ansøgningen igennem. Måske nok mere fordi kommunen skulle bruge den gamle plads til at opføre De Gamles Hjem på. Med "bevillingen" til at få en ny sportsplads, begynder de første streger til det nuværende Fritidscenter at tegne sig. For omkring 1935 opstod planerne om at bygge et friluftsbad i Vildbjerg. Tre mand, slagter Johan Kristensen, gartner M.C. Lindvig og fabrikant Knud Dahl tog til Aulum for at høre om deres planer og økonomien bag. I 1936 blev der indkaldt til et borgermøde omkring bygningen af et friluftsbad, der skulle omfatte et soppebassin, et stort bassin, et filttertårn samt to omklædningsrum af træ til damer og herrer - begge med bad. Dertil kom et lille skur til opsynet. For at gennemføre projektet skulle der skaffes en startkapital på 5000 kr., og atter viste folk i byen offervilje bl.a. blev der skænket mange gevinster til en tombola.

A/S Vildbjerg Svømmebassin skulle stå for byggeriet, og man søgte sognerådet om at få skøde på et stykke jord i byens østlige udkant, hvor der lå en gammel grusgrav, der blev anvendt til losseplads. Sognerådet sagde nej, men strakte sig så langt, at Vildbjerg badebassin må anlægges på kommunens sportsplads nordvest for kommunegården til brug for kommunens beboere i fremtiden, hvilket blev ført til protokols.

Ved frivillig arbejdskraft blev en stor del af gravearbejdet udført,

mens professionelle håndværkere og frivillige i fællesskab udførte det øvrige arbejde, så man i juli 1937 kunne indvie det nye friluftsbad. På det tidspunkt var det ret enestående, at en by på Vildbjergs størrelse med omkring 700 indbyggere var i stand til at gennemføre et så stort projekt. Derfor blev sognerådsformand Karl Poulsen af Danmarks Radio inviteret til at komme til Skive, for at han fra radiostationen der kunne fortælle om opførelsen. Desværre glemte han at fortælle, at kommunens arbejdsindsats var beskeden. Til gengæld fortalte han i bramfrie toner om byens damers brug af badebassinet. For lige at runde friluftsbadet af, skal det fortælles, at de gamle betonbassiner, der blev bygget i 1937, stadig eksisterer. De er blot skjult af den glasfiber, der er lagt på i 1971. Fra starten var der kun to bassiner, det man i dag kalder det midterste bassin blev skabt i begyndelsen af 50'erne ved at bygge en mur på tværs af det "store" bassin. Derved fik man dels et reglementeret 25 meter bassin dels et sikrere sted for de lidt større børn. I øvrigt betød det nye friluftsbad, at der hurtigt blev dannet en svømmeklub i Vildbjerg, og den hørte i flere år til blandt Jyllands stærkeste klubber.

Sportspladsen

Den sportsplads, som kommunen bevilgede Idrætsforeningen i 1936, blev placeret sydøst for friluftsbad-

badet, men den var næsten dårligere, end den plads man forlod. Pladsen havde således en hældning på over to meter i længderetningen mod syd og noget skrånende mod øst. Derfor var der ikke noget at sige til, at det hold, der vandt lodtrækningen altid foretrak af spille "ned-ad-bakke" i første halvleg. For jeg husker fra mine drengedage, at det var særdeles hårdt ikke alene at skulle spille "op-ad-bakke" - og ofte i modvind, idet banen lå øst-vest orienteret. Men det der med, at banen blev klippet før hver kamp, var heller ikke noget, vi kendte til. Den blev måske slået hver anden eller tredje uge, så det var højt græs, vi spillede i. Samtidig med blev banen af og til brugt til græsning for kreaturer, så man kunne altså også risikere at træde i en kokasse.

Omklædningsfaciliteter var der heller ingen af i de første år. Først i 1943 blev der opført et omklædningshus ved sportspladsen, og med velvillig hjælp fra svømmebassinet blev der tilsluttet en vandledning, så der kunne indrettes brusebad.

Interessen for andre idrætsgrene dukkede op, bl. a. håndbold og atletik, og der var mange der trænede til idrætsmærkeprøver, og det gjorde, at VSF, som foreningen nu hed, i 1941 rettede henvendelse til Hedeselskabet om at få udarbejdet en reguleringsplan for området, men igen sagde sognerådet nej, hvorefter planen blev skrinlagt. Forholdene for de aktive idrætsudøvere blev dog værre og værre,

idet de tyske besættelsestropper dels brugte sportsplads til øvelsesplads for deres køretøjer, dels byggede flyverskjul for kampvogne på pladsen.

"Sort arbejde" er ikke noget nyt fænomen - det har altid eksisteret. Gennem "de fem forbandede år" - den tyske besættelse fra 1940-45 - florerede det "sorte" arbejde og den kreative bogføring i meget høj grad. Så da besættelsen var ovre besluttede den daværende regering at få alle penge frem i lyset. Man gennemførte ganske enkelt en pengeombytning, og hver person kunne kun få nogle få tusinde kontante kroner vekslet. Undtagelsen var de offentlige myndigheder som f. eks. kommunerne, der kunne få hele deres kassebeholdning vekslet.

Vildbjergenserne var ikke hverken bedre eller værre end andre borgere i landet, så pludselig så købmand Hans Nissen, skrædder Chr. Nielsen og politibetjent N. C. Petersen muligheden for at få det stadionprojekt, der var blevet udarbejdet i 1941 gennemført. De tre satte sig ned og udarbejdede en liste over, hvilke personer, der kunne tænkes at have for mange penge liggende. Derefter blev det N.C. Petersens opgave at kontakte de pågældende - og ved diskrete personlige henvendelser lykkedes det ham at samle 10.000-11.000 kr. sammen - også fra personer, der langt fra var sportsinteresserede. Efter aftale med kommunens kasserer blev pengene først vekslet den

Fodbold ca. 1960

*Bagerst fra v.: Kaj Holbech, Ove Madsen, Niels Esmann Nielsen, Helge Johansen, Ole Kristensen
I midten: Hans Pedersen, Henry Kristensen, Anker Snogdal
Forrest: Orla Christensen, Ejgil Kristensen, Henning Pedersen*

sidste time, der var sat som frist, og da der også kom penge andetsteds fra, stod VSF pludselig med et beløb på mellem 15.000 og 16.000 kr. Så nu skulle der ske noget. De gamle planer fra 1941 blev hevet frem af skuffen, og for at det nye stadion kunne komme op i vandret plan, skulle der flyttes 6350 kbm. jord, og det betød, at stadion kom til at ligge i to plan. Dels med den nuværende fodboldbane, dels en håndboldbane, der lå, hvor fritidscentret og svømmehallen ligger i dag. Men det blev klaret bl.a. ved hjælp af moderne maskiner f.eks. en såkaldt bulldozer, og det var første gang, en sådan maskine blev brugt i Vildbjerg. Derfor var det i sommeren 1946 et yndet "udflugtsmål" for os knægte at tage ned på stadion og se maskinen arbejde. Nu var det ikke alene jord, der blev brugt som opfyldning af stadion. Byens borgere heriblandt cykelhandlerne benyttede chancen til at

komme af med alt gammelt skrammel bl.a. cykelstel og -hjul, man havde liggende. Så gav man sig til at grave i banen, ville den på sine steder minde om en gammel losseplads. Efter jordflytningen sørgede Sportsforeningernes medlemmer ved frivilligt arbejde for en stor del af arbejdet udenom banen, og den 25. juli 1948 blev der holdt indvielsesfest, hvor flaget for første gang gik til tops på Stadions vartegn, den store flagmast, der er udformet som en skibsmast. I øvrigt er det pudsigt at tænke på, at græsset på Stadion stadig er det originale. Der er repareret på det adskillige gange, men helt fornyet er det aldrig blevet.

Hele idrætsanlægget med tilhørende klubhus kom til at koste 33.867 kr., hvad der var en overskridelse af budgettet med ca. 9000 kr., som kommunen i første omgang betalte. Man stillede dog som betingelse, at Sportsforeningerne tilbagebetalte gælden, og ved at arran-

gere tombolaer og andre aktiviteter lykkedes det at skaffe pengene.

Vi knægte var himmelhenrykte over de nye forhold, for et stadion-anlæg af de dimensioner, man havde fået i Vildbjerg, var der ikke mange mindre byer, der kunne byde på. Ganske vist var det småt med kampe, for der var på den tid ingen organiserede turneringer, før man nåede 13-14 års alderen, men det betød mindre - også at vi skulle spille i gamle udslidte og alt for store fodboldboldstøvler, som man fyldte ud ved at stoppe snuden ud med avispapir og tage en tre-fire par strømper på. Vi var dog lige glade, for vi havde det sjovt, og når vi ikke var på fodboldbanen var vi at finde i svømmebassinet. Apropos svømmebassinet, så havde alle lys-hårede børn i byen grønt hår om sommeren. Så meget klor var der i vandet.

Forskellige idrætsformer

Om vinteren var det gymnastik, badminton og folkedans, der udgjorde vore sportslige udfoldelser. Gymnastik og badminton i den gamle gymnastiksal på skolen og folkedansen i forsamlingshuset, hvor kunstforeningen i dag holder til. Mens gymnastikken og folkedansen kun var en time om ugen, var der mere frit slag for badminton, for her kunne vi gå sammen og spille såvel single- som double-kamp. Så her blev der brugt adskillige timer. At vi så af og til legede lidt for meget i stedet for at spille

badminton er en anden sag, men var lærer Lindberg hjemme, skulle vi passe på. For han boede på skolen og kunne høre, når vi larmede for meget, og så stillede han i gymnastiksalen. Lærer Lindberg var i øvrigt en særdeles respekteret og vellidt lærer, der krævede disciplin. Jeg husker en gang, hvor det meste af klassen ikke havde fået at vide, vi skulle stille til en ekstra atletiktime på Stadion. Næste time blev vi stillet på en lang række, hvorefter han begyndte i den ene ende med at tildele hver enkelt en lusning, og han slog en proper næve! En forsøgte at afbøde slaget ved at trække hovedet bort, men så kom den venstre hånd - og det gjorde ikke mindre ondt på den pågældende.

I 1951 tog Sportsforeningerne håndbold for drenge og mænd på programmet, og det varede ikke længe, inden denne sportsgren blev min foretrukne sommeridræt, hvor jeg i flere år spillede målmand på drenge- og juniorholdene, og vi kom da ret langt i et par turneringer. Dels blev vi flere gange mestre i de forskellige klasser i Hammerum Herreds Skytte- Gymnastik- og Idrætsforeninger, dels deltog vi et par gange i landsmesterskaberne i Vingsted Idrætscenter ved Vejle.

Indre storme i Vildbjerg Sportsforeninger

Vildbjerg Sportsforeninger har gennem årene været gennem flere interne storme, og den værste af

Folkedansere ca. 1928. Bagerst fra v.: Aage Jensen, H.C. Thomsen, Herluf Jørgensen, Lydia Dieckmann og Harald Iversen. I midten: Christian Jensen, Jens Helleskov, Harald Christensen, Emanuel Gregersen, Jens Sørensen, Lis Iversen, Ove Holbech, Magda Pedersen, Gerda Pedersen, Dagny Molbech, Arne Weis, Ingvard Poulsen, Ingrid Jørgensen og Poul Sørensen. Forrest: Anna M. Merchelsen, Ester Jensen, Stinne Sørensen, Marie Kromann, Elna Christensen og Hansen, Romvåg

slagsen var man ude i vinteren 1955 - 56. Problemerne opstod forud for vintersæsonen. Gymnastikudvalget havde spurgt de tidligere ledere, om de var parat til endnu en sæson, og det var alle undtagen en kvindelig leder, der havde været med i mange år og ledet de voksne piger. Derfor sendte udvalget tre gymnaster på kursus, så de kunne løfte opgaven. I mellemtiden var lederen kommet på andre tanker, men nu sagde udvalget nej, hvad gymnasterne blev fortørnet over. Derfor dannede de deres egen forening - Vildbjerg Gymnastikforening, og det skabte ikke alene kold, men dybfrossen luft mellem de kvindelige gymnaster og Sportsforeningerne. Resultatet udeblev heller ikke. Lørdag den 7. januar 1956 skulle den traditionelle nytårsfest med bal holdes på hotellet. Selv om der gik rygter i byen om, at pigerne ville boykotte festen, brugte bestyrelsen hele eftermiddagen til at pynte salen. Kl. 20 var såvel bestyrelsen som musikken på plads, og med mellemrum var der da en og anden ungersvend, der stak hovedet ind ad døren for at se, hvad der foregik. Men piger kom der ingen af, så kl. 22.30 blev bestyrelsen og musikken enige om at stoppe festen med et lille under-skud på 50 kr. til følge. Ikke mange penge, men hvad der vel svarer til 1000 kr. i dag, og det var da en særdeles trist aften at opleve.

Mere liv over "festen" kom der en måneds tid senere. Forårsopvis-

ningen i Herning nærmede sig, og den ville pigerne som sædvanlig gerne deltage i. Der var dog det problem, at H.H.S.G. og I. kun anerkendte en forening fra Vildbjerg - VSF - så bestyrelsen for Vildbjerg Gymnastikforening måtte tage kontakt til VSF for at finde en løsning. I første omgang enedes de to bestyrelser om en overenkomst, hvor VG atter skulle indgå i VSF's gymnastikudvalg, der drev afdelingen under ansvar over for bestyrelsen og med fælles kasse. Den 2. februar blev der så holdt en ekstraordinær generalforsamling, og der kom bølgerne til at gå højt. Pigerne havde fremsat et forslag om at gymnastikafdelingen skulle have egen bestyrelse med formand, sekretær og ikke mindst egen kasse og kasserer. For man ville ikke mere være med til, at fodbolden fik hele det overskud, gymnastikafdelingen skabte.

Derfor sad medlemmerne af de to foreninger i hver sit lokale på hotellet, da mødet startede. Afdøde hotelejer Cilius Martens fungerede både som stafet og mægler, og det lykkedes ham da også efter flere timers forhandling at få et resultat igennem, så VG atter tilsluttede sig VSF og kom til forårsopvisningen.

I 1965 kom jeg selv med i bestyrelsen for VSF, men den udvikling, der efter den tid er sket inden for foreningernes virkefelt, vil jeg gerne berette om ved en senere lejlighed.

Glimt fra året oktober 1999 - oktober 2000

Nov. 1999: Vildbjerg Lokalrevy

*Niels Pugholm, Jette Damgaard, Chanette Andersen,
Marianne Bjørn, Hugo Mikkelsen, Peder Koustrup, Jette
Nowack, Monica Thybo, Frank Guldager, Michael Hansen*

Nov. 1999:

*Kurt Nyrup udnævnt som årets »En gæv jyde« af
Ringkøbing Landbobank*

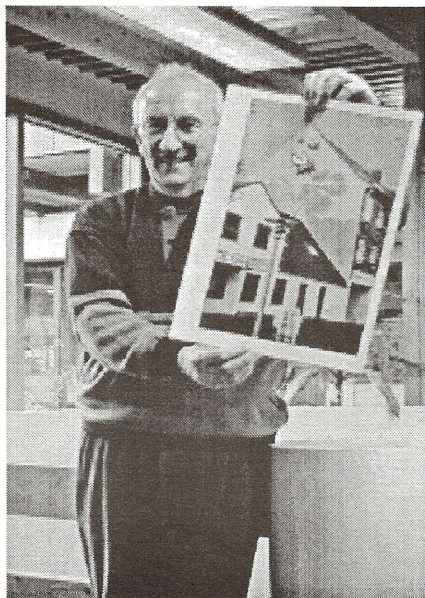
Dec. 1999:

*Egon B. Nielsen modtager LO-kulturpris i Ringkøbing Amt.
Billedet er fra juli 1999, hvor bytinget blev indviet.
På billedet endvidere Finn Beltov og borgmester
Svend Blæsbjerg*

Jan. 2000:

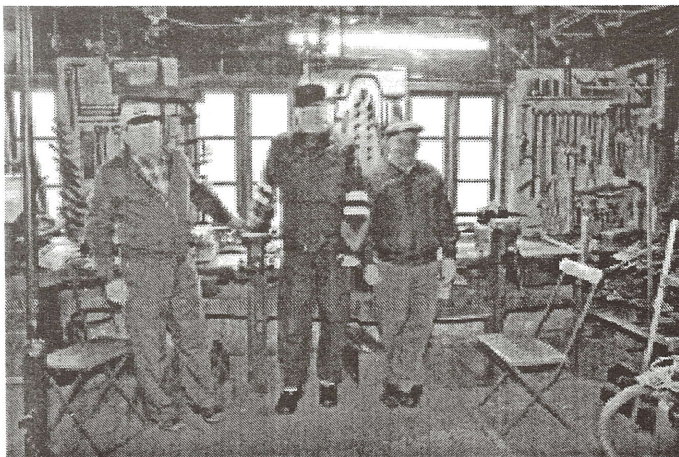
*Vildbjerg Blomster« bliver til »Blomsterhuset Lindvig«.
Mads Lindvig, Martin Lindvig, Mie Thusing.*

Jan. 2000:
*Vildbjerg Handelsråd
v. Frank Guldager præsenterer
nyt slogan:
»Vildbjerg - bi lidt - her handler vi«.*

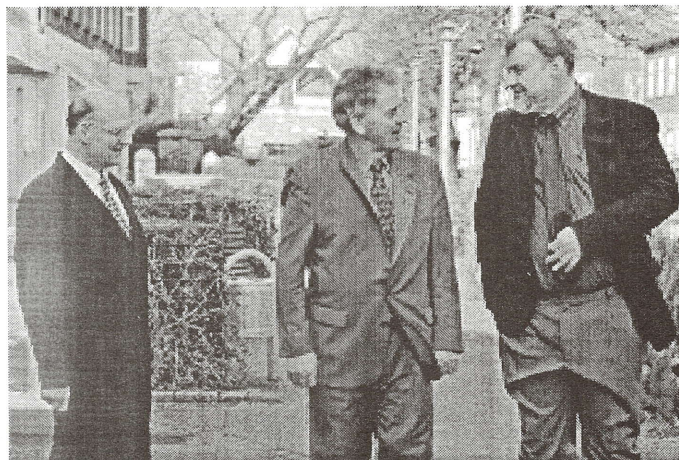
Febr. 2000:
*Trehøje Golfklub er med i
Turistgruppen Vestjyllands
temabrochurer.
Betina Mikkelsen, Turistforum
og Jørgen Kier,
Trehøje Turistudvalg*

Febr. 2000:

*»Den gamle smedie« sættes i stand
ved bl.a. Jens Kristensen, Bruno Godskesen og Harry Hansen*

Marts 2000:

*Afgående lokalredaktør for Herning Folkeblad, Johs. Wienberg-Larsen,
borgmester Svend Blæsbjerg og ny lokalredaktør Stendorf Jensen
på strøgtur i Vildbjerg*

April 2000:
Advokat Niels Korshøj kan fejre 25 års jubilæum

April 2000:
*Expert Radio og TV v. Ella og Steen Vilsbøl
kan fejre 25 års jubilæum*

Maj 2000:
Vildbjerg Skoles forårskoncert - her ses nogle af de yngste

Maj 2000:
Vildbjerg Kirkes kor fejrer 10 års jubilæum med en koncert i Vildbjerg Kirke

Juni 2000:
*Vildbjerg Borgerforening står bag friluftspillet med
»Sommer i Tyrol« i anlægget.*

Juli 2000:
Vildbjerg-Cup. Et af Vildbjerg-holdene på vej ind på stadion

Se billede side 10

Juli 2000: Gamle elever fra 1. a og 1. b årgang 1937 mødes igen. Fra venstre i forreste række: Elly Hansen, Martha Engholm, Aksel Godskesen, Helga Mortensen, Grethe Thusing, Inga Hansen. Anden række fra venstre: Benthe Koch-Christensen, Mary Hyldgaard, Sonja Larsen, Emil Hansen, Hans Mathias D. Jensen, Mads Primdahl. Tredje række fra venstre: Kaj Sørensen, Karl Poulsen, Jens Brixen, Knud Pedersen, Frits Holbæk, Niels Korshøj. (Grethe Thusing, Niels Korshøj og Mary Hyldgaard bor i Vildbjerg).

August 2000:
*Årets Minival, her med Jacob Haugaard og Jens Kurt Pedersen,
formand for Vildbjerg Ungdomsforening*

August 2000:
Trehøje-prisen fra Kulturelt Samråd gik i år til Knud Schlosser

Artikler i 1999-udgaven:

Vi passer på historien

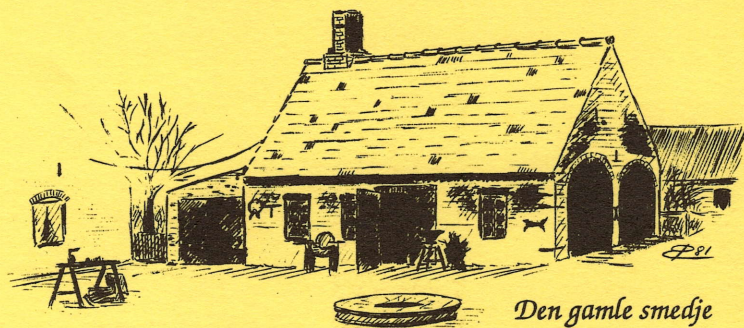
To af århundredets sognepræster

Politiassistent N.C. Petersen

Landbruget - et tilbageblik

Isenkram i Vildbjerg før 1900 - på vej ind i år 2000

Vildbjerg gennem det tyvende århundrede

Den gamle smedje